

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2018. évi július hó 4. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

végzést:

A másodfokú bíróság az életveszélyt okozó testi sértés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 13.B.308/2016/66. számú ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába továbbmenően beszámítja a 2018. január 9. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Indokolás

A Pécsi Törvényszék fenti ítéletével vádlottbüntetőjogi felelősségét a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés bűntettének kísérletében, valamint a Btk. 365.§ (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott és a (3) bekezdés g) pontja szerint minősülő, társtettesként elkövetett rablás bűntettében állapította meg. Ezért a vádlottat, mint többszörös visszaesőt halmazati büntetésül 12 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozta meg. Megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. A szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a 2017. január 22. napjától előzetes fogvatartásban töltött időt. A vádlottal szemben 144.050 forint erejéig vagyonelkobzást rendelt el. Rendelkezett emellett az eljárás során felmerült 6.989 forint bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője felmentés végett fellebbeztek, míg az ügyész az ítéletet tudomásul vette.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában, továbbá a nyilvános ülésen jelen volt képviselője útján az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A nyilvános ülésen a védő jogorvoslati kérelmét részben megváltoztatva, elsősorban a vádlott felmentését, míg másodsorban – bűnösségének megállapítása esetén – az erőszakos vagyon elleni bűncselekmény eltérő minősítését, és a büntetés enyhítését kérte.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet a 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 590.§ (1) bekezdése alapján – figyelemmel a (2) bekezdésére is – az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az a meggyőződése alakult ki, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mentes a Be. 592.§ (1) és (2) bekezdéseiben megállapított megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a vádlott védekezésével szemben álló részében is a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a büntetőeljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően, széles körben, a tényállás alapos és hiánytalan felderítéséhez szükséges mértékben folytatta le. Az ennek során feltárt és mérlegelési körébe vont bizonyítékokat külön-külön, illetve együttesen is a logika szabályainak megfelelően értékelte. Meggyőzően és igen részletesen adott számot ténymegállapításairól, különösen a vádlott védekezése elvetésének okairól, így indokolási kötelezettségének is messzemenően eleget tett.

Az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékok értékelése körében kifejtett álláspontjával a másodfokú bíróság mindenben egyetértett, így a bejelentett jogorvoslati kérelmekre tekintettel csupán az alábbiak kiemelését tartotta szükségesnek.

Sajátossága volt az eljárásnak, hogy a 2014. március 12-én éjjel véghez vitt bűncselekménynek két elkövetője volt. A vádlott tettestársát – tanú 10tanút – azonban a Pécsi Törvényszék a 2015. május 14-én jogerőre emelkedett 12.B.337/2014/86. számú ítéletével társtettesként elkövetett rablás büntette miatt, mint többszörös visszaesőt 9 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte, míg a társtettesként elkövetett testi sértés büntettének kísérlete miatt emelt vád alól felmentette.

Perbeszédében a védő valamennyi bizonyítékot számba véve, azok bizonyító erejének megcáfolására törekedett; álláspontja szerint nincs olyan bizonyíték, amely a vádlott tekintetében a sértett bántalmazását alátámasztaná.

Tanú 10tanú és a vádlottvallomásai a bűncselekménnyel kapcsolatban addig egyeztek meg, hogy közösen bementek a sértett lakásába. Ezt követően azonban vallomásuk eltért egymástól, hiszen a vádlott védekezése szerint ezután azonnal elmenekült, mert félt a lebukás veszélyétől. Ebből következően azonban kizárólag tanú 10tanú lehetett az, aki a sértettet bántalmazta.

Ezzel szemben tanú 10tanú az egész büntetőeljárás – így már az ellene folyt büntetőügy – során is következetesen azt nyilatkozta, hogy a sértett lakásába a vádlottal együtt mentek be, ott értékek után kutattak, és amikor a sértett felébredt, őt a vádlott bántalmazta.

A vádlott büntetőjogi felelősségének kérdésében való döntés szempontjából csupán ez a kettő közvetlen észlelésen alapuló nyilatkozat állt rendelkezésre; azonban vallomásában mindkét elkövető a saját felelősségének csökkentésére törekedett. Így az elsőfokú bíróság feladata az volt, hogy döntsön: a két szemben álló nyilatkozat közül melyiket fogadja el valósnak.

Előjáróban az volt rögzíthető, hogy mind a vádlott, mind tanú 10tanú vallomásában voltak olyan elemek, amelyeket más bizonyítékok kétséget kizáróan megcáfoltak, ekként e vallomásokat különös figyelemmel kellett értékelni.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elkövetés egyes körülményei tanú 10tanú vallomását igazolták. Egyrésztől ilyennek volt tekinthető a **sértett** vallomása, aki következetesen arról tett

nyilatkozatot a nyomozás során, hogy ő *beszélgetést* hallott, amely arra utal, hogy nem egy elkövető ment be a lakásába, hanem legalább kettő. Ez alapjaiban cáfolta meg a vádlott azon védekezését, hogy az ajtó kinyitását és a lakásba történő belépést követően elmenekült volna a helyszínről. Ez akkor is aggálytalanul megállapítható, ha a sértett nyilatkozatának egyes részeit más bizonyítékok – így az igazságügyi orvosszakértő – megcáfolta azzal kapcsolatban, milyen testhelyzetben szenvedte el a sérüléseit. Ez azonban a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem teszi a sértett végig következetesen hangoztatott vallomását megbízhatatlanná. Egyebekben rámutat a másodfokú bíróság, hogy a sértett az őt ért bántalmazásra egyáltalán nem emlékezett, melynek az előrehaladott korára való tekintettel biológiai magyarázata is volt.

Ugyancsak tanú 10tanú nyilatkozatát támasztja alá az aggálytalan igazságügyi orvosszakértői vélemény is, mely szerint a sértettet a combnyaksérülés elszenvedését követően az ágyra *ráhelyezték*. Az eszméletlen állapotban lévő testet tanú 10tanú egyedül nem lett volna képes olyan helyzetben az ágyon elhelyezni, ahogy azt dr. tanú 9tanú másnap reggel felfedezte. Ez is tehát legalább kettő elkövető jelenlétére utal, amely tanú 10tanú vallomását támasztja alá.

Ugyancsak tanú 10tanú vallomását erősítette a vádlotti védekezéssel szemben az eltulajdonított tárgyak köre; a házból eltűnt vagyontárgyak tetemes súllyal bírtak, azokat egy személy a helyszínről elszállítani egyedül nem volt képes.

Emellett tanú 10tanú vallomását támasztja alá a térfigyelő kamera felvétele is, mely szerint nem egy, hanem két személy távozott a helyszínről taxival, amelyet – az időpont vonatkozásában – tovább erősít a taxi járművet vezető tanú által becsatolt nyugta is. Mindezek arra utalnak, hogy a vádlott–nyilatkozatával ellentétben – nem menekült el a bűncselekmény elkövetésének helyszínéről, hanem azt később, tanú 10tanúval együtt hagyta el.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelésekor hibát nem vétett; az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis az a tény, hogy a büntetőeljárásban résztvevő személy nyilatkozatának egy részét ellentétes tartalmú adatok megcáfolják, nem eredményezheti azt, hogy e személy nyilatkozatát a büntetőjogi felelősség megállapításánál ne lehetne figyelembe venni. A bizonyítékok bíróság által történt értékelésének éppen az a megszokott módja, hogy a bíróság a vallomás egyes – általában más bizonyítékokkal is megerősített – részeit fogadja el irányadónak a történeti tényállás megállapítása során, míg a vallomásnak olyan részeit, amelyek más bizonyítékokkal ellentétesek, figyelmen kívül hagyja. Mindez nem érinti a mérlegelési tevékenység perrendszerű voltát (BH1998. 418. számú eseti döntés).

A fentebb kifejtett okok alapján az elsőfokú bíróság helyesen fogadta el tanú 10tanú vallomását, így az erre alapított tényállás is megalapozott volt.

Ezért az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be. 591.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést a vádlottbüntetőjogi felelősségére.

Következésképpen a felmentés végett előterjesztett fellebbezések nem voltak megalapozottak.

Helyesen került sor a bűncselekmények minősítésére is; azok mindenben megfelelnek a büntető

anyagi jogszabályoknak. E körben az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott a Kúria 3/2013. Büntető jogegységi határozatában foglaltakra, és ez alapján helyesen vont következtetést a vádlott bántalmazáskori szándékára is. Ebből fakadóan a védőnek az erőszakos vagyon elleni bűncselekmény eltérő minősítése iránt bejelentett jogorvoslati indítványa sem volt megalapozott.

Helyesen rögzítette továbbá az elsőfokú bíróság a vádlottal szemben kiszabható halmazati büntetési tételkeretet, és helytállóan történt a középérték megállapítása is.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket túlnyomórészt helyesen tárta fel, és azokat a tényleges súlyuknak megfelelően is értékelte.

A másodfokú bíróság mellőzte az enyhítő körülmények köréből a vádlott eshetőleges szándékára való utalást, mivel az életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének ez a tipikus elkövetési formája, máshogy ez a bűncselekmény nem valósítható meg.

Emellett – egyetértve e körben az ügyészi indítványban írtakkal – a vádlott terhére további súlyosító körülményként kellett figyelembe venni, hogy a többszörös visszaesői minőségén felül a Btk. 369.§-a alapján az erőszakos vagyon elleni bűncselekmény tekintetében egyben különös visszaesőnek is minősül.

A fenti bűnösségi körülményeket mérlegelve, a már húsz évvel ezelőtt is többszörös visszaesőként elítélt, bűnöző életmódot folytató vádlottal szemben a középérték alatt meghatározott szabadságvesztés-büntetés ezért nem eltúlzott, az kellően szolgálja a Btk. 79.§-ában meghatározott büntetési célokat. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés enyhítésére nem látott törvényes lehetőséget.

Következésképpen a védő által a büntetés enyhítése végett előterjesztett fellebbezés sem volt megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a járulékos kérdések tekintetében is törvényes döntést hozott, ezért ítéletét a másodfokú bíróság a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján – helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

Egyben beszámította a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdései alapján.

Pécs, 2018. július 4.

Dr. Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr. Hudvágner András s.k. előadó bíró,
Dr. Tóth Sándor s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 13.B.308/2016/66. számú ítélete a Pécsi Ítéletábla Bf.I.8/2018/8. számú végzése folytán 2018. évi július hó 4. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

. Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő